

свѣтлий покровителю на науките и на искусствата, високий любимецо на Аполлона, дозволи ми съ страхъ и съ благоговѣние да са наслада съ неисчерпаемото щастие — да обърна милостивиятъ поглѣдъ на твоите очи камъ слабото произведение на моята муза, която ще да престане да завижда на музата на Виргилия и на Горація, ако звуковете на моята кротка свирка са чуять подъ жителната сѣнка на твоите стѣпки.

Сеянъ.

Добре, добре! (*зема тетрадгтѣ*). Наистина, тука половината отъ сичките послания на Горація. Ти си билъ плодовитъ поетъ (*преобжрща листовете*). Ууу! Що е това? Троянски херои, нимфи, богове?! Да не произвождашъ и мене отъ нѣкой полубогъ?

Сатрий.

Спорѣдъ твоята висока душа, — азъ сжмъ мечталъ въ своятъ поетически восторгъ, — ти си потомецъ на великиятъ Диомеда.

Сеянъ.

На поетите са не придирва! Благодаря ти за усердието, но азъ, добрий мой приятелю, не обичамъ да ми лжстатъ въ очите . . . Земи си произведението, чети го съ приятелите си, съ познайниците си, — распространявай го колкото можешъ повече . . . азъ ща да ти дамъ хилядо сестерции за преписвание . . . Трѣба да са поддържа въ публиката добриятъ вкусъ: въ нашето време сж твърде малко добрите поети . . . Но азъ не обичамъ да ми лжстатъ — повтарямъ ти. Распространявай, продавай своето съчинение, и азъ ща да заповѣдамъ на едилите да пред-